

Сбъднѣ се туй що майка ти предсказа:
Въ утробата на моята душа,
Тъй както нявга Озирисъ насили
Въ утробата си майчина Изида,
Тъй втори пътъ насили мракъ скръбъта;
Роди се новъ богъ — кость на кость сдружи
Той черепа на Зевса. На Олимпъ
Е пустошь днесъ: минервината сова
Въ развалините тамъ се още тули —
И миналото съ истериченъ плачъ
Оплаква ношемъ . . . Новий богъ високо
И надъ света и надъ човека тури
Незибленъ тронъ, — отвърнатъ отъ света,
И самъ света отъ него се отвърна.
Високо се възмогна — отъ високо
Той падна. Туй което чрезъ смъртѣта
Въ живота дойде, негова изкупна
Е жъртва то! И ето азъ ти нося
За неговото падане вестѣта . . .
На вехтий тронъ новъ богъ се настанява —
Богъ на безбожностъ. Въвъ кръвѣта на прежний
Се той окъпа, късь по късь плѣтѣта му
Разкъса и разсърля съ отвращенъе
На уличните псета да я рѣфатъ . . .
Въ утробата на моята душа —
На бездните световни бездна — спжтъ,
До часъ уреченъ, часъ на оплоденъе,
Зародиши на богове безчетни:
Смъртъ на едина е животъ за другий! —
Изчадия на мракъ и на съзнание,
По тъменъ пътъ, по кървавъ пътъ те водятъ,
И своите и хорски съдбини,
На времето безмислена играчка . . .
Така ми казва опитътъ вековенъ,
Така ми шепне моето съзнание —
Защо ми го ти даде, Прометее?!